

Arrest

nr. 220 288 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster sluit op 13 februari 2013 een religieus huwelijk af met de referentiepersoon in Somalië.

1.2. Verzoekster meldt zich op 25 mei 2017 aan bij de Belgische ambassade te Kampala om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een visum gezinshereniging om haar in België verblijfsgerechtigde echtgenoot te vervoegen, die in België is erkend als vluchteling.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Verzoekster dient tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest van 9 april 2018 met nummer 202 121 vernietigt de Raad de weigeringsbeslissing, zoals bedoeld in punt 1.3.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 oktober 2018 opnieuw een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 09/04/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, [...] van Somalische nationaliteit om de echtgenoot in België, [...] van Somalische nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 13/02/2013 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok Betrokkene zijn familie van elkaar, ze zijn verre neef en nicht

Ze huwden op 13/02/2013

Ze woonden ongeveer 3 jaar samen in het huis van haar schoonouders

De laatste keer dat ze mekaar zagen was op 02/09/2015

Betrokkenen hebben dagelijks contact met elkaar, zelfs 2x per dag via WhatsApp

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/08/2018 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In haar advies van 02/10/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen :

Huwelijksakte : het huwelijksattest werd opgesteld/is gedateerd op 07/03/2017 ter bevestiging van een religieus huwelijk op 13/02/2013. Volgens meneer werd er geen document opgesteld ter gelegenheid van het religieuze huwelijk. Het huwelijksattest werd wellicht pas opgesteld met het oog op de visumaanvraag door mevrouw. De ambassade merkt op dat de stempels op de huwelijksakte op het document gedrukt zijn door middel van een kleurenprinter. Er werd dus geen originele huwelijksakte voorgelegd.

Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon.

Onduidelijk relatieverloop : betrokkenen zijn familie van elkaar en kennen elkaar als kind. Het is niet bekend sinds wanneer ze een relatie hadden. Op 13 februari 2010 zijn ze gehuwd. Er werden geen foto's genomen bij het huwelijk, maar 1 dag later werden er wel foto's genomen in een studio. Ze gingen nadien samenwonen bij de ouders van meneer tot deze laatste op 2 september 2015 is vertrokken. Ze hebben elkaar sindsdien niet meer gezien.

Onwetendheden : mevrouw kan niet veel vertellen over België. Meneer kent enkel het geboortjaar van mevrouw. Hij noemt tijdens zijn asielaanvraag ook een ander naam van mevrouw, met name H.M.H., terwijl ze volgens de visumaanvraag gekend is onder de naam G.H.M.. Ze noemen ook elk een andere naam van de vader van mevrouw.

Weinig bewijzen van huwelijk en relatie : aan meneer werd een brief gestuurd met de vraag om bewijzen van de relatie en het huwelijk over te maken. Hij maakte volgende stukken over: 5 bewijzen van geldstortingen aan mevrouw maar alle daterende van 15/11/2017, screenshots van WhatsApp gesprekken in het Somalisch, foto's van beiden geposeerd in een studio, foto's van beiden van 1 andere gelegenheid.

Zelfde stramien als in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs : de Somalische vluchtelingen volgden alle 2 routes, met het vliegtuig vanuit Nairobi, of met de boot vanuit Turkije, er was geen groot huwelijksfeest, het huwelijk lijkt een formaliteit; de partner die een visum vraagt verblijft in Oeganda (meestal) of Ethiopië; ofwel groeiden betrokkenen samen op ofwel zijn ze in het geheim gehuwd, ze kunnen geen bewijzen voorleggen van het huwelijk en amper bewijzen voorleggen van de relatie; ze kwamen, opnieuw met elkaar in contact via een derde, in casu de moeder van meneer;

Er bestaat geen zekerheid dat diegene die het visum vraagt ook de partner is met wie betrokkenen gehuwd is. In één dossier bleken betrokkenen broer en zus te zijn. Mogelijk wil iemand anders onder het statuut van "echtgenote" naar Europa komen via gezinshereniging.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 12bis, §5 en §6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“III.1.1. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §5 en 6 VW.

Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie. Dit is ook de reden waarom de Raad dd. 9 april 2018 besliste de vorige negatieve beslissing omtrent de visumaanvraag te weigeren.

Toch weerhoudt dit er de verwerende partij er kennelijk niet van om terug te komen op het volgens haar valse huwelijkscertificaat (ook al werd kwaad opzet door haar hoegenaamd niet bewezen):

Huwelijksakte : het huwelijksattest werd opgesteld/is gedateerd op 07/03/2017 ter bevestiging van een religieus huwelijk op 13/02/2013, Volgens meneer we rd er geen document opgesteld ter gelegenheid van het religieuze huwelijk. Het huwelijksattest werd wellicht pas opgesteld met het oog op de visumaanvraag door mevrouw. De ambassade merkt op dat de stempels op de huwelijksakte op het document gedrukt zijn door middel van een kleurenprinter. Er werd dus geen originele huwelijksakte voorgelegd.

Verwerende partij is dus een slechte verliezer. Dit toont reeds een zekere vooringenomenheid aan in dit dossier.

Bovendien is de verwerende partij uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond. Niet alleen heeft zij de echtgenoot van de verzoekende partij nooit gehoord (deze kreeg van het parket enkel een schrijven met de vraag om bewijzen van de relatie aan te brengen), sterker zelfs, het advies van de procureur waarop de verwerende partij baseert is eigenlijk allesbehalve ernstig en volgende passage illustreert dit zeer pakkend:

Wat heeft de verzoekende partij nu in godsnaam te maken met het dossier van een ander Somalisch koppel?

Dit is geen individuele benadering van het dossier van de verzoekende partij en maakt veel duidelijk: het parket en in navolging de verwerende partij vinden dat Somaliërs niet te vertrouwen zijn (ook al staat het niet met zoveel woorden) en daarom niet aan gezinshereniging mogen doen. Is het misschien daarom dat de echtgenoot van de verzoekende partij nooit gehoord werd (de beslissing lag misschien al klaar – enkel de concrete motivering ontbrak nog...?). Dergelijke veralgemeningen hebben een ronduit racistisch kantje en zijn een rechtsstaat onwaardig!

De verwerende partij noemt dit 'gratis' in haar nota met opmerkingen en meent dat er van racisme geen sprake is, ook al grijpt zij, louter en alleen omwille van de nationaliteit van de verzoekende partij, terug naar andere dossiers van Somaliërs om haar beslissing te staven.

Volgens de Vande Lanotte betekent "racisme" discriminatie op grond van iemands ras. Goed, misschien heeft de verwerende gelijk en is zij niet vooringenomen omwille van het "ras" waartoe de verzoekende partij behoort, maar wel omwille van de "nationaliteit". De vooringenomenheid is er niet minder door... Hoe kan men nu op basis van dergelijke zaken een individueel dossier beoordelen? Dit is werkelijk onbegrijpelijk en beschamend.

.1.2. Vervolgens verwijt men de verzoekende partij een "onduidelijk relatieverloop", zonder in concreto te stellen waarom men dit meent.

Tevens meent men dat haar echtgenoot haar naam niet kent:

“ ... ”

Welnu, dit is inderdaad een fout dit bij de verwerende partij destijds werd neergeschreven en die de echtgenoot tijdens zijn gehoor op het CGVS reeds corrigeerde.

Cf. gehoor CGVS dd. 21/06/2016, p. 14 (stuk 3):

En A.F.A. was uw vader?

3a klopt

U bent gehuwd?

ja

H.H.M.

Nee het is H.M.G.

Waarom stond er dan H., wie is H.?

H.M. is mijn oom, langs moederzijde hij had contact gelegd met de politie

Uiteraard kan dit maar worden uitgelegd als men gehoord wordt, quod non in casu voor de echtgenoot van de verzoekende partij. De verwerende partij suggereert in haar nota met opmerkingen dat dit geen uitleg is voor het misverstand. Welnu, zij heeft dit rechtgezet omdat zij vaststelde dat het verkeerd genoteerd werd in haar eerste gehoor. Verwerende partij zoekt aldus ten onrechte spijkers op laag water.

Ook bij de bewijzen inzake contact wordt een motivering pour les besoins de la cause ontwikkeld: er werden bewijzen van Whatsapp bijgebracht, bewijzen van geldstortingen en dan nog stelt de verwerende partij dat er "weinig bewijzen van huwelijk en relatie" werden aangebracht.

Kortom, het amateurisme van het parket van Antwerpen, en in navolging door de verwerende partij, is ronduit beschamend! Als men geen tijd heeft om dergelijke onderzoeken grondig te voeren, dan voert men ze beter niet. Op heden overstijgt de waarde ervan dat van een tabloid niet eens. De nota met opmerkingen geeft hier geen enkel gedegen antwoord op, blijkbaar vindt de verwerende partij het normaal dat zelfs niet de moeite wordt genomen om beide partijen te horen alvorens een beslissing te nemen omtrent een instituut (het huwelijk) dat men pretendeert uitermate belangrijk te vinden.

Zo stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a9Q2a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asioldossier van de echtgenoot van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

III.1.3. Maar er is meer.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

III.1.4. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij en haar echtgenoot (die in België internationale bescherming kreeg) nergens anders dan in België kunnen samenwonen. Welnu, de nationaliteit van de verzoekende partij wordt niet in twijfel getrokken (nl. Somalisch) en het is aldus niet in haar om de hele wereldkaart te overlopen en land per land te argumenteren waarom zij en haar echtgenoot daar niet kunnen samenleven.

Het verblijfsrecht van de verzoekende partij in Oeganda is bovendien een precair verblijfsrecht. Zij bevindt zich in Oeganda omdat Somalië geen Belgische diplomatieke post heeft (zij moest dus wel naar een buurland om haar visumaanvraag in te dienen). Dit impliceert nog niet dat Oeganda een plaats is waar zij en haar echtgenoot (die geen enkele band met Oeganda heeft) hun familieleven kunnen onderhouden en verder uitbouwen. De verwerende partij is dus manifest onredelijk!

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

*III.1.5. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.
-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :*

De Raad stelt vast dat verweerder-aangeeft dat het huwelijk tussen verzoekster en M.O. niet rechtsgeldig is naar Ethiopisch recht en daarenboven enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom in België niet werd erkend en geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke-stand. Anderzijds erkent verweerder wel dat verzoekster, nadat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, steeds samenleefde met M.O. Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen "het loutere feit dat betrokkenen samenwonen", doch tevens het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk, onafgebroken als man en vrouw samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben? Het is, in voorliggende zaak, dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten te insinueren - verweerder drukt zich in de bestreden beslissing immers niet duidelijk uit

- dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M.O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O., laat staan dat zou vaststaan dat zij geen gezin vormt met hun gezamenlijke kind. Verweerder bevestigt dat het gezamenlijk kind "wel een bewijs van gezinsleven [zou] kunnen zijn" en voegt hieraan toe dat het enkele feit dat een kind bij verzoekster werd verwekt niet tot de conclusie leidt dat zij op het grondgebied mag blijven en dat een staat gerechtigd is "schijnsituaties tegen te gaan". In voorliggende zaak wordt evenwel niet op overtuigende wijze aangetoond dat er - los van de vraag of het ooit hun bedoeling was een schijnsituatie te creëren - heden een schijnrelatie tussen verzoekster en M.O., laat staan tussen M.O. en haar tot een verblijf in het Rijk toegelaten kind, bestaat. De beschouwingen om te dulden dat verzoekster en M.O. Initieel, bij het voltrekken van het huwelijk, niet de bedoeling hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat hun huwelijk dus niet rechtsgeldig is, doen in casu geen afbreuk aan het feit dat zij vervolgens wel een gezinscel vormden en dat er geen bewijzen zijn dat deze gezinscel geen duurzaam karakter heeft. Door nog te overwegen dat "het gezin" - waarbij verweerder in extremis schijnbaar toch aanvaardt dat er een gezinscel is en zichzelf lijkt tegen te spreken - zich elders kan vestigen toont verweerder niet aan dat hij op een deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met de actueel bestaande gezinstoestand, en dat hij in casu een effectieve belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij hij tevens het hoger belang van het kind in aanmerking nam.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zet in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2. Het past vooreerst verzoeksters situatie te schetsen. Verzoekster is een onderdaan van Somalië. Zij legt ter ondersteuning van een aanvraag gezinshereniging, een niet-gelegaliseerde huwelijksakte neer, opgesteld op 7 maart 2017, dit ter bevestiging van een religieus huwelijk dat zij met de referentiepersoon heeft afgesloten in Somalië op 13 februari 2013. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, legaliseren de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken en de consulaten geen documenten meer uit Somalië "omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon". Aldus ligt de situatie voor van een familielid van een als vluchteling erkende vreemdeling – met wie de aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad – die in de onmogelijkheid verkeert om haar huwelijksband te bewijzen door middel van een officieel document overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR).

3.3. Verzoekster stelt dat enkel “buitenlandse huwelijksakten” kunnen worden erkend en verwijst hierbij naar artikel 30 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

De Raad wijst er in deze op dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

„§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt.

In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor. Verweerder toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. Integendeel dient de Raad vast te stellen dat verweerder hierover in zijn nota met opmerkingen in alle talen zwijgt.

3.4. In deze verwijst verzoekster dan ook terecht naar artikel 12bis, §5 en §6 van de Vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over de vereiste officiële documenten, quod in casu. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

3.5. Uit een lezing van artikel 12bis, §5 en §6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

3.6. Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "*andere geldige bewijzen*" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde Omzendbrief het volgende:

"3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoeft of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

[...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name:

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

3.7. De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

3.8. In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht".

[...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren"

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe

hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

3.10. Terugkoppelend naar verzoeksters situatie, herhaalt de Raad dat verweerder in zijn bestreden beslissing niet verwijst naar artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, doch zijn onderzoek kadert in een toepassing van artikel 27 van het WIPR. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, blijkt een toepassing van voormelde bepaling van het WIPR niet aan de orde in verzoeksters geval. Immers is er geen sprake van een “*buitenlandse authentieke akte*”. Het enkele gegeven dat verweerder evenwel niet verwijst naar artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet, dient niet ipso facto aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder is overgegaan tot een in concreto onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. De vraag rest of voormeld in concreto onderzoek de toets van de redelijkheid doorstaat. Verzoekster vraagt in deze terecht aan de Raad om “*uitspraak te doen over de redelijkheid en de zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform artikel 12bis, §§5 en §6 Vreemdelingenwet*”.

3.11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.12. In casu wordt verzoekster de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd. Er wordt in deze gesteld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeksters huwelijk met de referentiepersoon niet wordt erkend, zodat “*het visum derhalve [wordt] geweigerd*”. In de bestreden beslissing worden volgende elementen aangereikt, om te besluiten tot de weigering van de afgifte van het gevraagde visum:

- (1) de kennis door verzoekster en de referentiepersoon over de familie is “ok”;
- (2) verzoekster en de referentiepersoon zijn verre neef en nicht;
- (3) het huwelijk vond plaats op 13 februari 2013;
- (4) verzoekster en de referentiepersoon woonden drie jaar samen in het huis van de ouders van de referentiepersoon;
- (5) verzoekster en de referentiepersoon zagen elkaar voor het laatst op 2 september 2015;
- (6) verzoekster en de referentiepersoon hebben dagelijks contact met elkaar, zelfs tweemaal per dag via Whatsapp;

- (7) de huwelijksakte is opgesteld op 7 maart 2017, ter bevestiging van een religieus huwelijk op 13 februari 2013; er zijn, volgens de referentiepersoon, geen documenten opgesteld ter gelegenheid van het huwelijk; het huwelijksattest werd wellicht pas opgesteld met het oog op de visumaanvraag;
- (8) de ambassade merkt op dat de stempels op de huwelijksakte zijn gedrukt door middel van een kleurenprinter; er werd dus geen originele huwelijksakte voorgelegd;
- (9) documenten uit Somalië worden niet gelegaliseerd;
- (10) er is sprake van een onduidelijk relatieverloop: betrokkenen zijn familie van elkaar en kennen elkaar als kind; het is niet bekend sinds wanneer zij een relatie hadden; zij zijn gehuwd op 12 februari 2013, er werden geen foto's genomen, maar één dag na het huwelijk wel in een studio; ze gingen na het huwelijk samenwonen in het huis van de ouders van de referentiepersoon, tot laatstgenoemde op 2 september 2015 is vertrokken; zij hebben elkaar sindsdien niet meer gezien;
- (11) er is sprake van "*onwetendheden*": verzoekster kan niet veel vertellen over België; de referentiepersoon kent enkel het geboortjaar van verzoekster; tijdens zijn asielaanvraag, zegt de referentiepersoon dat de naam van zijn echtgenote H.M.M. is, terwijl ze volgens de visumaanvraag gekend is onder de naam G.H.M.; ze noemen elk een andere naam van de vader van verzoekster;
- (12) er zijn weinig bewijzen van het huwelijk en de relatie: de referentiepersoon legt vijf bewijzen van geldstortingen aan verzoekster over, alle daterend van 15 november 2017, screenshots van Whatsapp gesprekken in het Somalisch, foto's van beiden, geposeerd in een studio, foto's van beiden van één andere gelegenheid;
- (13) er is sprake van hetzelfde stramien als in andere dossiers betreffende visa tot gezinshereniging door Somaliërs: de Somalische vluchtelingen volgden allen twee routes, met name vanuit Nairobi of met de boot vanuit Turkije, er was geen groot huwelijksfeest, het huwelijk lijkt een formaliteit, de partner die een visum aanvraagt verblijft in Oeganda of Ethiopië, ofwel groeiden betrokkenen samen op ofwel zijn ze in het geheim getrouwd, ze kunnen geen bewijzen voorleggen van het huwelijk en amper bewijzen voorleggen van de relatie, ze kwamen opnieuw in contact met elkaar via een derde, in casu de moeder van de referentiepersoon; er bestaat geen zekerheid dat degene die het visum aanvraagt ook de partner is met wie betrokkenen zijn gehuwd; in één dossier bleken de betrokkenen broer en zus te zijn; mogelijk wil iemand anders onder het statuut van "*echtgenote*" naar Europa komen via gezinshereniging.

3.13. Verzoekster betoogt dat de visumweigering niet steunt op deugdelijke motieven, waarbij zij stelt dat er sprake is van een onzorgvuldig en onredelijk onderzoek. Zij hekelt het gebrek aan een individuele benadering van haar dossier, stelt dat er sprake is van veralgemeningen en dat de huwelijksband "*op basis van irrelevante futiliteiten*" in twijfel wordt getrokken.

3.14. In punt 3.12. werd reeds een overzicht gegeven van de elementen die verweerder ertoe brachten om verzoeksters visumaanvraag te weigeren. Wat betreft de motieven (1) tot en met (7), wijst de Raad erop dat deze neutrale feitelijke vaststellingen betreffen, waarbij de frequentie van het contact via Whatsapp en de kennis van elkaars familie zelfs veeleer positieve elementen uitmaken. Er wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt op welke wijze deze elementen bijdragen aan een negatieve beslissing inzake de visumaanvraag.

3.15. Wat betreft de passage aangaande het "*onduidelijk relatieverloop*" (10), kan verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat niet in concreto wordt gesteld waarom verweerder deze mening is toegedaan. Er worden opnieuw enkele feitelijke vaststellingen opgesomd, doch er wordt niet aangegeven waarom uit deze feitelijke vaststellingen een "*onduidelijk relatieverloop*" zou blijken, laat staan waarom deze zouden bijdragen tot een weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Zo wordt aangegeven dat verzoekster en de referentiepersoon familie zijn van elkaar en elkaar kennen sinds hun kindertijd, doch niet aangegeven waarom dit problematisch zou zijn. Er wordt nogmaals vermeld wanneer het huwelijk plaatsvond, dat de huwelijksfoto's één dag na het eigenlijke huwelijk werden gemaakt, in een studio en dat betrokkenen na het huwelijk gingen samenwonen in het huis van de ouders van de referentiepersoon, tot laatstgenoemde op 2 september 2015 is vertrokken. Nergens wordt hierbij in concreto aangegeven waarom er hierdoor sprake zou zijn van een onduidelijk relatieverloop. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat niet bekend is sinds wanneer verzoekster en de referentiepersoon een relatie hebben. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er in deze bovendien op dat, blijkens het omstandig interview dat van verzoekster werd afgenomen op de Belgische ambassade in Kampala op 25 juli 2018 en dat zich in het administratief dossier bevindt, aan verzoekster enkel werd gevraagd wanneer zij en de referentiepersoon elkaar voor het eerst hebben ontmoet ("*when did you first meet your husband & where?*"), doch niet werd gevraagd wanneer hun relatie begon.

3.16. Wat betreft de passage aangaande de "*onwetendheden*" (11), kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat het voornamelijk gaat om "*irrelevante futiliteiten*". Er wordt vastgesteld dat verzoekster

niet veel kan vertellen over België en dat de referentiepersoon enkel het geboortjaar van verzoekster kent. Opnieuw wordt niet verduidelijkt waarom dit abnormaal zou zijn of zou bijdragen aan een negatieve beslissing inzake de visumaanvraag. Wat betreft de foutieve opgave door de referentiepersoon van de naam van zijn echtgenote, erkent verzoekster in haar synthesesamenvatting dat dit destijds verkeerd door haar echtgenoot werd neergeschreven bij de verwerende partij in het kader van zijn asielprocedure, doch benadrukt zij dat dit reeds werd rechtgezet bij het interview van haar echtgenoot door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verweerder bevestigt deze rechtzetting in de nota met opmerkingen. In de bestreden beslissing wordt evenwel met geen woord gerept over deze rechtzetting. Verweerder hamert er in de nota met opmerkingen op dat de referentiepersoon bij zijn gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen reden heeft gegeven voor deze foutieve vermelding van de naam van verzoekster, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij reeds ten tijde van zijn asielaanvraag – d.i. in tempore non suspecto – deze fout heeft rechtgezet. Bovendien stelt verzoekster terecht dat de referentiepersoon, in het kader van huidige visumaanvraag, niet werd gehoord, teneinde hem de mogelijkheid te bieden een uitleg te verschaffen aangaande de reden van een eerdere foutieve opgave van de naam van verzoekster. De Raad merkt nog op dat verzoekster weliswaar niet ingaat op het motief dat zij *“ook elk een andere naam van de vader van mevrouw [noemen]”*. Losstaand van de vaststelling dat er zich in het administratief dossier geen stukken bevinden op grond waarvan dit kan worden geverifieerd, kan niet zonder meer worden vastgesteld dat dit element op zichzelf de bestreden beslissing kan schragen. Dit motief betreft slechts een onderdeel van motief (11), waarbij de bestreden beslissing in haar geheel dertien motieven telt. Uit niets blijkt dat deze onbetwiste vaststelling – die niet door de Raad kan worden geverifieerd – zodanig gewichtig is, dat dit op zichzelf de visumweigering overeind kan houden.

3.17. Wat betreft de passage met betrekking tot de *“weinig bewijzen van het huwelijk en de relatie”* (12), vraagt verzoekster zich terecht af waarom er – gelet op de overgemaakte bewijzen – zonder meer wordt gesteld dat er sprake is van weinig bewijzen van het huwelijk en de relatie. Verweerder poneert een stelling, doch onderbouwt deze niet in concreto. Zo wordt in de bestreden beslissing louter een opsomming gegeven van de overgemaakte stukken, met name bewijzen van geldstortingen daterend van 15 november 2017, screenshots van Whatsapp-gesprekken in het Somalisch en foto's van hen beiden. Verweerder blijft in deze in gebreke concreet aan te geven waarom deze overgemaakte stukken zouden getuigen van *“weinig bewijzen van het huwelijk en de relatie”*. Door in de nota met opmerkingen te benadrukken dat er wel degelijk sprake is van weinig bewijzen van de huwelijksrelatie, verschaft verweerder hierover geen verdere duidelijkheid. Verweerder spreekt nog over een *“daadwerkelijk[e] ondersteuning”* van verzoekster door de referentiepersoon in België, doch de Raad ziet niet in waarom er sprake zou dienen te zijn van dergelijke daadwerkelijke ondersteuning opdat er sprake zou zijn van een huwelijksrelatie. Alleszins brengt verweerder deze argumentatie slechts voor het eerst aan in zijn nota met opmerkingen, zodat dit slechts een a posteriori motivering uitmaakt.

3.18. Wat betreft de passage inzake *“hetzelfde stramien als in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs”* (13), vraagt verzoekster zich terecht af wat haar dossier te maken heeft met het dossier van een ander Somalisch koppel. Evenmin is het duidelijk in welke mate het speculeren over de vraag of *“mogelijks iemand anders onder het statuut van “echtgenote” naar Europa [wil] komen via gezinshereniging”*, bijdraagt aan een negatieve beslissing inzake de visumaanvraag. Verweerder concretiseert nergens dat er in casu daadwerkelijk sprake is van een situatie van broer en zus. In de nota met opmerkingen volhardt verweerder in de relevantie van de verwijzing naar het *“herkenbaar patroon”* in gezinsherenigingsdossiers met Somalische onderdanen. Verzoekster verwacht echter terecht dat haar dossier individueel wordt benaderd (cf. HvJ 13 maart 2019, C-635-17). Indien verweerder aldus voormeld patroon wil hanteren om verzoeksters individuele visumaanvraag te weigeren, kan minstens worden verwacht dat hij met concrete elementen aantoont dat er in casu sprake is van een oneigenlijk gebruik van de gezinsherenigingsprocedure. Zoals verzoekster terecht opmerkt, lijkt zij veeleer het *“nadeel van de twijfel”* te krijgen.

3.19. De vraag stelt zich of de motieven (8) en (9) de bestreden beslissing nog kunnen schragen. Wat betreft het motief (9) – de vaststelling dat documenten uit Somalië niet worden gelegaliseerd – wijst de Raad erop dat dit niet meer inhoudt dan het schetsen van de situatie waarin verzoekster zich bevindt, met name in de situatie waarin geen officiële stukken kunnen worden voorgelegd. Zoals hierboven reeds genoegzaam werd uiteengezet, kan deze vaststelling evenwel niet zonder meer leiden tot het afwijzen van het verzoek tot gezinshereniging. Dit betreft *“eenvoudigweg [een] element waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval”* (HvJ 13 maart 2019, C-635-17). Dit motief kan, op zichzelf, derhalve geenszins de bestreden beslissing schragen. Wat betreft het motief (8) – met name de vaststelling dat er geen originele

huwelijksakte werd voorgelegd – wijst de Raad erop dat verweerder zich voor deze vaststelling baseert op het gegeven dat *“de stempels op de huwelijksakte gedrukt zijn door middel van een kleurenprinter. Er werd dus geen originele huwelijksakte voorgelegd”*. De Raad dient evenwel op te merken dat het administratief dossier niet toelaat te verifiëren of de stempels inderdaad door middel van een kleurenprinter werden aangebracht. In het in punt 1.3. bedoelde arrest nummer 202 121 werd reeds vastgesteld: *“In het administratief dossier bevindt zich een commentaar van de betrokken diplomatieke post betreffende de visumaanvraag van verzoekster. Hierin wordt onder meer gesteld, “Après un examen plus approfondi nous concluons que les cachets sont en fait imprimés sur le document Somalien via une imprimante couleur.” Er worden echter niet meer details verstrekt aangaande dit onderzoek. In het administratief dossier bevindt zich ook niet het origineel voorgelegd huwelijkscertificaat en evenmin een kleurenkopie ervan.”* Het administratief dossier bevat nog steeds geen stukken op grond waarvan de betrokken ambassade tot de conclusie komt dat de stempels op de huwelijksakte gedrukt zijn door middel van een kleurenprinter. Aangezien verweerder het gebrek aan een originele huwelijksakte verbindt aan de vaststelling dat de stempels op de huwelijksakte zijn gedrukt door middel van een kleurenprinter en deze vaststelling evenwel nog steeds niet kan worden geverifieerd, kan het motief dat er *“dus geen originele huwelijksakte [werd] voorgelegd”* niet standhouden. Zelfs mocht het standhouden, betreft de vaststelling van het gebrek aan een *“originele huwelijksakte”* ook niet meer dan het schetsen van verzoeksters situatie. Ook dit betreft derhalve *“eenvoudigweg [een] element waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval”*. Ook motief (8) kan derhalve de bestreden beslissing niet schragen.

3.20. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing veeleer zijn beperkt tot feitelijke vaststellingen, vaststellingen die geen betrekking hebben op verzoeksters individuele situatie of die niet kunnen worden geverifieerd en vaststellingen waaromtrent niet concreet wordt gemotiveerd waarom deze bijdragen aan de negatieve beslissing inzake de visumaanvraag. In de nota met opmerkingen grijpt verweerder telkens terug naar het advies van de procureur des Konings. De Raad benadrukt in deze dat het advies van de procureur des Konings slechts een advies betreft. Zoals in voormeld advies zelf wordt aangegeven, komt het aan verweerder toe om de uiteindelijk beslissing inzake de visumaanvraag te nemen. Verweerder kan zich hier, zoals hij in de nota met opmerkingen poogt te doen, niet zonder meer achter verschuilen. De Raad spreekt zich ook niet uit over voormeld advies, doch wel over de concrete motivering van verweerder, zoals opgenomen in de thans bestreden beslissing. Het staat verweerder in deze vrij de inhoud van het advies van de procureur des Konings over te nemen in zijn weigeringsbeslissing, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het wel degelijk verweerder zelf is die de beslissing neemt. Verweerder dient de eindverantwoordelijkheid te nemen voor het individuele onderzoek naar het bestaan van de huwelijksband. Niets belet dat hij hiervoor het advies inwint van de procureur des Konings, doch verweerder kan dit advies niet aanwenden om de verantwoordelijkheid voor zijn eigen onderzoek te ontlopen. Hierbij staat het verzoekster dan ook vrij om te argumenteren dat deze overgenomen motivering niet volstaat, en dat er geen sprake is van een voldoende zorgvuldig en ernstig onderzoek van haar visumaanvraag door verweerder. Verzoekster kan in deze terecht de verwachting koesteren – in het bijzonder gelet op de veeleer feitelijke aard van het advies – dat verweerder zich niet louter beperkt tot het zich eigen maken van het advies, doch ruimer motiveert waarom de concrete omstandigheden van de zaak ertoe leiden dat hij van oordeel is dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd. De Raad benadrukt dat verweerder ertoe gehouden is alle relevante elementen te betrekken in zijn beoordeling. Gelet op de onzekerheden die klaarblijkelijk nog bestaan – *“het is niet bekend sinds wanneer zij een relatie hadden”* of *“er bestaat geen zekerheid dat degene die het visum aanvraagt ook de partner is met wie betrokkenen gehuwd zijn”* of nog *“één en ander blijft wel degelijk bijzonder opvallend binnen het kader van een voorgehouden oprechte huwelijksrelatie”* – stelt verzoekster terecht dat verweerder minstens de moeite had moeten nemen om beide partijen te horen. De Raad merkt hierbij op dat van verzoekster wel een omstandig interview werd afgenomen op de Belgische ambassade in Kampala op 25 juli 2018, waarbij haar zeer gedetailleerde vragen werden gesteld aangaande haar relatie met de referentiepersoon. In de bestreden beslissing worden slechts fragmenten van voormeld interview gebruikt, waarbij verweerder niet ingaat op enkele gedetailleerde antwoorden van verzoekster en het kennelijk niet nodig achtte om de inhoud van het interview af te toetsen bij de referentiepersoon. Nergens in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen verduidelijkt verweerder in deze waarom hij het – niettegenstaande de bestaande onzekerheden – niet nodig vond een gesprek aan te gaan met de referentiepersoon. De overtuiging van verweerder in zijn nota dat er een zorgvuldig en grondig onderzoek is gebeurd van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, alvorens te besluiten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging, kan de bestreden beslissing niet overeind houden.

3.21. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster kan worden gevolgd, waar zij stelt dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA